

ZSIDÓ FERENC (1976) Székelykeresztúr

ZSIDÓ FERENC

TÓ

Aztán elkerültem a szigetről – így utólag visszagondolva, nem is volt az sziget –, teherkocsira raktak, s felpumpáltak egy toronyház harmadik emeletére. Sosem bírtam víz nélkül. Folyóval sajnos nem büszkélkedhetett eme város – egyébbel se nagyon –, de szerencsére a közelben volt egy kis tó. Némi víz, káka, békák, semmi nagy felhajtás. De! Már a frissen berendezett új lakásból is szívesen lógtam el a tópartra, ez később megrögzött szokásommá vált. Kezdetben megróttak érte, aztán elfogadták mint furcsa bogaramat. Vagy elfogadtak mint furcsa bogarat?

Egyébként az új lakás kacsalábon forgott, szédültünk is benne eléggé; szűkös is volt, főleg miután Rókának is kijelöltem a helyét. Anyám morgoló-dott egy ideig, de aztán beadta holmijának felét egy konzignációba. (Egyszer még visszautaztunk, haza a régi házba, döngettük a falakat: gyászosan kongtak. Lézengettünk egy kicsit az udvaron, felrúgtunk egy-két tyúkوك által kivájt tökhéjat; meghökkentünk azon, hogy milyen nagyra nőtt a fű, elkészítettük a háztájék térképét, hogy mindig emlékezzünk rá, kulcsra zártuk az ajtót-kaput, megvontuk a vállunkat, s visszautaztunk az új lakásba, úgy, hogy ide nincs miért jönni többé.)

Szóval, a tó... Jó minőségű járda volt körötte, mert a mai tavak már csak ilyen urbánusak: semmi gödör, csak prima aszfalt. A megtehető út csöppet sem volt megerőltető, egyaránt kibírta a nyugdíjas Lajos bácsi agara és Lajos bácsi; de Mariska néni is körbejárta csekély egy órácska alatt, kötögetés közben. Szerelmesek is mentek oda, mert azok olyanok, hogy mindenfelé elmennek. Néha megfigyeltem járástechnikájukat: olyan összecsimpaszkodva-kapaszkodva mentek, ahogy csak a szerelmesek képesek; én egy három hónapos tanfolyamon se tudtam volna megtanulni, már a gondolatától is összeakadt a lábam.

Persze, azért nem volt egy kimondottan felkapott hely az a környék, pontosabban: a környéken egyáltalán nem voltak felkapott helyek, Tizenharmadik Nemtomki se ott tartotta a délelőtti sétáit (a délutánit meg pláne nem), talán épp ezért szerettem oda járni. Egyedül. Ha lélekbúvár lennék, azt mondanám magamról, hogy az egyedüllét búskomorra tett, így viszont csak annyit tudok szólni: kedvenc időtöltésem az volt, hogy a tóparton üldögélve belelógattam a lábamat a vízbe. Összebarátkoztam a halakkal, de a víz szellemével is egészen jól kijöttem. Megígértem, hogy egyszer majd megmutatom neki a bélyeggyűjteményemet. Szép gyűjteményem van ugyanis, több mint hatezer darab, közte sok ritkaság, s eddig még senkinek se mutattam. Manapság már nem érdekli ilyesmi az embereket. Egyéb se nagyon.

Ha a parton üldögélve jól kinyújtottam a nyakam, láthattam Várost. Város egyike ama lakótömörüléseknek, amit városnak nevezünk, csak sokkal rosszabb, mert amióta lepakolt az a fránya teherautó, nekem is ott kellett élni. De csak ritkán nyújtogattam a nyakam, többnyire görnyedt testtartásban ültem, ami nem túl férfias, még csak nem is egészséges, s ezzel már jellemeztem is magam. De a görnyedt, előrehajló testtartásra azért volt szükség, hogy közelebb legyek a tó felszínéhez. Például megfigyelhettem, hogyan reagál érzelmileg, ha apró kavicsokat dobáltam belé. Hangulatától függően hol örült, hol

pokolba kívánt. Reakcióját a gyűrűzésből lehetett kiolvasni; idővel nagy jártasságra tettem szert ebben, a disszertációm is ebből terveztem írni. Olykor fürödtem is (nem, horgászni soha!), azt hiszem, főként nyáron, de lehet, hogy télen is (rég volt, nem emlékszem minden részletre).

Aztán onnan is elkerültem, mert az én szerencsém már csak ilyen, hogy mindenhol elkerülök (megint felpakoltak egy teherautóra, s elszállítottak egy városba, ami olyan, mint Város, csak rosszabb egy kicsivel). Azóta eléggé elakadtam a disszertációírással, mert még sok terepmunkára lenne szükség, de visszamenni már nem lehet. Errefelé pedig nincsenek tavak. Sőt, manapság már semerre sincsenek tavak. Odalettek, meglógtak, mit tudom én. Amikor emiatt panaszkodtam, azt mondták, kísérletezzek egy kagyló vízben. Nem értik, hogy az nem ugyanaz. A tónak személyisége van, egy kagyló víz léte viszont teljesen esetleges, a dugó kihúzásán áll vagy bukik. A tavat ilyen veszély nem fenyegeti, ezért tud ő kiegyensúlyozott és jókedvű lenni. Ezért hiányzik nekem veszettül egy tó. Országomat egy tóért! Egy egészen picikével is beérném, csak tó legyen. Lehessen leülni a partján, ha fesengve is, lehessen belelógatni a lábam a vízébe, ha csak bokáig is, és lehessen nézni a fodrozódó felszínét. Várostit is, esetleg, de azt nem muszáj. Nem vagyok én nagyigényű. De tényleg. De komolyan. Főként a disszertációm miatt kérem: tehát a világnak tudományos érdeke. Ezt mindenki beláthatja. Ugye? Ugye, na?!

GYÖRFFY SÁNDOR, Nem félek a gonosztól, 2019